

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: a) K. Č., b) F. H., c) J. U., d) J. K., všichni zast. Mgr. Pavlem Ubrem, advokátem se sídlem Senovážné náměstí 24, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2005, č. j. KUJI 5654/2005 OUP-Fu KUJIP007PLFC, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Eichler Company s. r. o.**, se sídlem Nová 486/32, Žďár nad Sázavou, zast. Mgr. Pavlem Dvořákem, advokátem, se sídlem Strojírenská 2269/36, Žďár nad Sázavou, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2014, č. j. 30 A 19/2014 – 340,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobcům **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou brojí proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Tímto rozsudkem bylo vyhověno žalobnímu návrhu žalobců a) až d), tedy bylo jím zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 29. 4. 2005, č. j. KUJI 5654/2005 OUP-Fu, KUJIP007PLFC. Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobců a) až d) proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, stavebního

odboru (dále jen „stavební úřad“) ze dne 24. 1. 2005, č. j. Stav. 2969/2004/Ka – Rozh., kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „Přístavba administrativní a montážně výrobní budovy a stavební úpravy stávající budovy atx - technická kancelář pro komplexní automatizaci, s. r. o., Nová 486/32, 591 02 Žďár nad Sázavou 2 za účelem rozšíření a dostavby areálu společnosti, včetně napojení budovy na síť technického vybavení a na komunikace, zpevněných ploch pro parkoviště a pro přístup a příjezd k budově, přeložky vedení NN, přístřešku pro kola a motocykly, sadových úprav“ na blíže specifikovaných pozemcích (dále jen „stavba“).

Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu vzešlého z tohoto řízení rozhodoval již dvakrát, a to nejdříve ke kasační stížnosti žalobců a) až c) rozsudkem ze dne 9. 10. 2007, č. j. 2 As 18/2007 – 113 (veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz), kdy pro nepřekoumatelnost zrušil předchozí rozsudek krajského soudu, a posléze ke kasační stížnosti žalovaného a tehdejší osoby zúčastněné na řízení, když rozsudkem ze dne 14. 2. 2014, č. j. 2 As 27/2013 – 34, zrušil následující rozsudek krajského soudu taktéž pro nepřekoumatelnost.

V případě prvního řízení o kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se krajský soud ve svém rozsudku v podstatě jen omezil na prostou reprodukci názorů jednoho z účastníků řízení (žalovaného) a nevypořádal se s žalobci předloženým odborným posudkem doc. M..

V reakci na závazný právní názor vyslovený v prvním zrušujícím rozsudku zdejšího soudu krajský soud podrobně zrekapituloval posudek vypracovaný doc. M. a ustanovil soudního znalce ing. arch. Jana Sapáka, jehož posudek rovněž v odůvodnění svého následně vydaného rozsudku obsáhle citoval. Výrokem nového rozsudku vyhověl žalobnímu návrhu žalobců - zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V řízení o kasační stížnosti žalovaného a osoby zúčastněné na řízení proti v pořadí druhému rozsudku krajského soudu dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud opět zatížil svůj rozsudek vadou nepřekoumatelnosti, když pouze mechanicky a bezesbytku převzal závěry posudků doc. M. a Ing. arch. Sapáka, aniž by podal jakékoli jejich hodnocení, či je konfrontoval s námitkami, které uplatnil (především) žalovaný. Krajský soud se tedy dopustil v zásadě stejného pochybení jako ve svém prvním rozsudku.

V dalším řízení krajský soud nařídil nové jednání, při kterém vyslechl ustanoveného soudního znalce v rozsahu dříve opomenutých námitek žalovaného a se zřetelem k výtkám vzneseným v rámci druhého zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nynější kasační stížností napadený rozsudek, kterým bylo vyhověno žalobcům a) až d) v jejich žalobním návrhu a došlo tak ke zrušení rozhodnutí žalovaného, odůvodnil krajský soud tak, že nejdříve obsáhle citoval odůvodnění rozhodnutí žalovaného, shrnul dosavadní průběh soudního řízení, reprodukoval závěry odborného posudku, znaleckého posudku, výsledku soudního znalce, poukázal na relevantní právní předpisy a též z nich citoval. Neopomněl též převzít některé části svých předchozích rozsudků ve věci, stejně jako některé nosné části odůvodnění zrušujících rozsudků Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o promítnutí dalšího postupu krajského soudu, který navazoval na recentní

pokračování

zrušující rozsudek zdejšího soudu, do odůvodnění napadeného rozsudku, lze toto identifikovat poprvé v odstavci druhém strany sedmnácté jeho textu. Odtud, až po polovinu strany dvacáté druhé, je krajským soudem popisován především obsah zjištění plynoucích z výpovědí soudního znalce k dotazům jak soudu, tak zástupce žalovaného, vzneseným při jednání konaném dne 8. 12. 2014.

Samotné meritorní posouzení důvodnosti žaloby je krajským soudem zprostředkováno v rámci str. 22 až 24 napadeného rozsudku. Při posuzování souladu rozhodnutí stavebního úřadu a rozhodnutí žalovaného s obecně závaznou vyhláškou zastupitelstva města Žďáru nad Sázavou č. 23/2003 o závazné části Územního plánu města Žďár nad Sázavou (dále jen „územní plán“), konkrétně s bodem 4.2 přílohy A. této vyhlášky, považoval krajský soud za rozhodnou otázku, zda stavba neobtěžuje stávající funkci bydlení nad přípustnou mírou. V jejím zodpovězení se posléze ztotožnil se stanoviskem vyjádřeným v odborném posudku doc. M. a znaleckém posudku Ing. arch. Sapáka, kdy tito naprosto shodně dospěli k závěru, že daná stavba obtěžuje stávající funkci bydlení nad přípustnou mírou, přičemž neplní žádnou funkci (budovy), která může být kromě bydlení v příslušné zóně umístěna. Objekt stavby je situován tak, že je posunut až k zahradám patřícím k rodinným domům, a to proto, že k uvedenému objektu bylo přistaveno také poměrně velké parkoviště, do objektu musí být vjezd i výjezd, a proto byla stavba posunuta „dozadu“, tedy až k hranicím okolních zahrad. Objekt po provedeném rozšíření bude svým objemem výrazně přesahovat objekt původní, což musí obyvatele okolních rodinných domů obtěžovat. Rovněž nepochybně dojde ke zvýšení intenzity dopravy (a to i nákladní) v okolí stavby. Žalovaný nikterak nedoložil, že stavba má být realizována v místech, kde se v minulosti nacházel průmyslový areál. Závěrem krajský soud uvedl, že rozhodnutí o umístění stavby není v souladu s územním plánem města, neboť jde o stavbu průmyslového charakteru, která má být umístěna v plochách pro bydlení, nepředstavuje žádné pozitivum pro bydlení v dané zóně a konečně nad mírou přípustnou by obtěžovala stávající funkci bydlení.

Stěžovatel nyní v rámci kasační stížnosti tvrdí, že napadený rozsudek krajského soudu je nezákonný, neboť soud nesprávně posoudil právní otázku souladnosti rozhodnutí stavebního úřadu a tudíž i rozhodnutí žalovaného s územním plánem Žďáru nad Sázavou. Závěr krajského soudu nemá dle stěžovatele dostatečnou oporu ve spisu, odůvodnění rozsudku nepřesvědčuje o tvrzené nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele, resp. věrohodným způsobem nevyvrací závěry tam uvedené. Stěžovatel tato tvrzení blíže konkretizuje, a dále uvádí, že nedostatek důvodů napadeného rozsudku ve svém důsledku musí vést i k nesprávnému posouzení nastíněné právní otázky soudem. Jako důvody kasační stížnosti výslovně označuje ty, jež jsou uvedeny v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel zastává názor, že umístění jiné stavby než pro bydlení je v dané ploše možné, avšak stěžejní je přitom posouzení, zda v ní provozovaná činnost bude obtěžovat stávající funkci bydlení nad přípustnou mírou. Nesouhlasí přitom s názorem krajského soudu, opřeným o odborný posudek ČVUT vypracovaný doc. M. a o znalecký posudek Ing. arch. Sapáka, že rozhodnutí o umístění stavby je v rozporu s územně plánovací dokumentací, resp. že by stavba nad přípustnou mírou funkci bydlení obtěžovala a že takovýto objekt dle stanovených regulativů v dané zóně nemá být, neboť neplní žádnou

funkci, pro kterou může být v takovéto zóně umístěn (nepřináší žádný užitek, pouze negativa).

Pokud jde o kritérium obtěžování stávající funkce bydlení nad přípustnou míru, nemůže toto být dle stěžovatele naplněno, neboť 90% z celkového počtu cca stovky zaměstnanců, kterou rozšířená stavba pojme, mělo pracovat ve vývoji softwaru, projekce automatizace, informatiky a řízení. Nejedná se o výrobu, ale o „čistou“ práci bez technologického odpadu a jakýchkoli negativních dopadů na životní prostředí. Dle zpracované hlukové studie a studie zastínění je zřejmé, že stavbou nedojde ke zhoršení hlukové zátěže či k zastínění sousedních nemovitostí. Doložená dokumentace prokazuje, že navrhovaná stavba, též s ohledem na její velikost, vzhled či umístění, funkci bydlení nikterak neobtěžuje.

Stěžovatel dále podotýká, že v zásadě každá stavba s sebou nese možné negativní vlivy, avšak zcela rozhodné pro posouzení je, zda překračují přípustnou míru, což musí být v konkrétně projednávané věci nepochybně prokázáno. Úvaha krajského soudu je však bez bližších podrobností a není podpořena žádnou relevantní listinou. Obdobně je tomu i v případě závěrů odborného a znaleckého posudku, které jsou spíše subjektivního a hypotetického rázu.

Nesouhlas vyjadřuje stěžovatel i s názorem krajského soudu, dle kterého stavba nepřináší dané zóně žádný užitek, a proto tam nepatří. Takový striktní požadavek totiž z regulativů územního plánu pro danou plochu vůbec nevyplývá. Přesto předmětná stavba vytváří předpoklady pro pracovní místa, tedy zaměstnanost, což i bezprostředně souvisí s funkcí bydlení.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti s přihlédnutím k ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., dle kterého je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Jak již bylo uvedeno výše, Nejvyšší správní soud nyní rozhoduje o v pořadí třetí kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu v této věci. V předchozích zrušujících rozsudcích přitom zdejší soud shledal tehdy napadené rozsudky krajského soudu nepřezkoumatelnými. Pokud jde tedy o otázku přípustnosti nynější kasační stížnosti, konstatuje Nejvyšší správní soud, že *„[z]e zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu“* (dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165).

Ve světle okolností nyní projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že se nejedná o kasační stížnost nepřipustně opakovanou. Co do námítky nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, je tato v podstatě tvrzením nerespektování závazného právního názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem v posledním zrušujícím rozsudku, jehož

pokračování

obsahem byl pokyn k odstranění vad zakládajících nepřezkoumatelnost. V případě námitky nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem jde o námitku poprvé uplatněnou. Dříve přitom tato námitka nemohla být úspěšně uplatněna, neboť oba předcházející rozsudky krajského soudu trpěly nepřezkoumatelností představovanou nedostatkem vyjádření jeho vlastního právního názoru, jehož správnost by poté bylo možné rozporovat.

S přihlédnutím k dalším skutečnostem, konkrétně ke včasnému podání kasační stížnosti, učiněnému osobou k tomu oprávněnou, za kterou jedná její pověřený zaměstnanec dosáhnuvší vysokoškolského právnického vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie, a konečně též k tvrzení některých důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s., dospěl Nejvyšší správní soud k dílčímu závěru o přípustnosti kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ve své kasační stížnosti označil stěžovatel za důvod jejího podání jednak nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jednak též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se ponejprv zabýval stěžovatelem uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť případná důvodnost takové námitky (jak ostatně vyplývá ze samotného pojmu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů) představuje faktickou překážku přezkoumání důvodů napadeného rozsudku krajského soudu z hlediska jeho věcné správnosti (posouzení stěžejních právních otázek případu), již stěžovatel v rámci kasační stížnosti též zpochybňuje.

„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“ (z rozsudku NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75).

„V případech, kdy soud zruší rozhodnutí správního orgánu, může být jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů tehdy, není-li z něj zřejmé, proč soud považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné, resp. jaká konkrétní vada řízení před správním orgánem nastala. Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je též rozsudek, v němž výtky soudu vůči správnímu orgánu nemají oporu ve správním spisu či v provedeném dokazování před soudem a správním orgánem“ (dle rozsudku NSS ze dne 19. 5. 2009, č. j. 1 Azs 20/2009 – 68).

Nejvyšší správní soud vyhodnotil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku jako nedůvodnou. Z odůvodnění napadeného rozsudku ani z obsahu soudního spisu krajského soudu nelze dospět k závěru, že by skutková zjištění, o která krajský soud

opřel napadené rozhodnutí, trpěla výše uvedenými vadami. Krajský soud opřel výrok napadeného rozsudku o závěr, že rozhodnutí stěžovatele je v rozporu s územním plánem. K tomuto závěru dospěl na základě vlastního vyhodnocení řádně provedených důkazů. Z odůvodnění napadeného rozsudku je tudíž i zřejmé, proč soud považuje rozhodnutí stěžovatele za nezákonné.

Důvodné není ani tvrzení stěžovatele, že napadený rozsudek je nezákonný pro (krajským soudem provedené) nesprávné posouzení právní otázky souladnosti rozhodnutí stěžovatele s územním plánem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že posouzení této právní otázky bylo za daných okolností úkolem nikoliv obtížným poté, kdy bylo krajským soudem na základě provedení dokazování učiněno skutkové zjištění stran nepřípustné míry obtěžování stávající funkce bydlení umístěním předmětné stavby. Toto skutkové zjištění vyplynulo jednak ze znaleckého posudku vypracovaného ustanoveným soudním znalcem Ing. arch. Janem Sapákem, jednak též z odborného posudku ČVUT, zpracovaného doc. M., kterými byla podpořena žalobní tvrzení žalobců ohledně nepřípustné míry obtěžování stávající funkce bydlení předmětnou stavbou.

Zdejší soud má za to, že pokud jde o posuzování míry obtěžování stávající funkce bydlení umístěním stavby, je naň třeba nahlížet jako na činnost, ke které je třeba patřičné odbornosti posuzovatele v oblasti stavebnictví a projektování pozemních staveb. V případě, kdy otázka překročení přípustné míry obtěžování souvisejícího s umístěnou stavbou není spolehlivě rozřešitelná na základě laického úsudku (soudu), je třeba učinit jednotlivé varianty jejího zodpovězení předmětem dokazování. Soud přitom jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného (zásada volného hodnocení důkazů - § 77 odst. 2 věta druhá s. ř. s.). Zdejší soud v minulosti dovodil, že zásadu volného hodnocení důkazů je třeba aplikovat též v situacích hodnocení posudků poskytujících vyjádření k otázkám skutkovým (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 2. 2004, č. j. 2 As 59/2003 - 70).

V situaci, kdy proti sobě stála dvě protichůdná odborná vyjádření vztahující se k otázce souladnosti rozhodnutí stěžovatele (a potažmo prvostupňového rozhodnutí) s územním plánem města Žďáru nad Sázavou (ačkoli Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozsudku uvedl, že tato otázka je, na rozdíl od posouzení míry obtěžování bydlení a její přípustnosti, otázkou právní a k jejímu posouzení je povolán zásadně soud), ustanovil krajský soud usnesením ze dne 31. 5. 2012, č. j. 30 Ca 172/2008 - 182 znalce k vypracování (revizního) znaleckého posudku, s úkolem prostudovat odborný posudek zpracovaný doc. M. a k němu kontradiktorní stanovisko projektanta umístěvané stavby ze dne 6. 12. 2004, a poté se vyjádřit ke správnosti závěrů prvně uvedeného. Ze znaleckého posudku se podává, že závěry revidovaného odborného posudku jsou správné, odpovídají skutečnosti a opírají se o všeobecně uznanou praxi. Naproti tomu stanovisko zpracovatele projektu znalec nepotvrdil ani nepodpořil, neboť konstatovalo pouze skutečnosti vyjádřené v projektu samém a nepřinášelo žádné další objektivně posouditelné vyjádření z hlediska územního. Dle znaleckého posudku nebyl (v řízení předcházejícím vydání prvostupňového rozhodnutí) respektován požadavek územního plánu spočívající v nepřípustnosti umístění stavby obtěžující nad přípustnou mírou stávající funkci bydlení.

pokračování

Nejvyšší správní soud si je vědom, že stěžovatel závěry obou posudků v řízení před krajským soudem rozporoval, a že tak činí nadále i v rámci své nynější kasační stížnosti, zejména s poukazem na závěry hlukové a zastiňovací studie, zpracovaných pro účely řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Stěžovatel rovněž namítá obecnost závěrů obou posudků, které se dle jeho mínění nezakládají na žádných relevantních měřitelných ukazatelích.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud ztotožnil se závěry znaleckého posudku a posudku ČVUT pro jejich přesvědčivost a objektivitu jejich zpracovatelů. Oproti tomu se dále vyjádřil v tom smyslu, že zpracovatel protichůdného stanoviska, jakožto projektant dané stavby, měl zájem na tom, aby územní rozhodnutí bylo vydáno, což snižuje míru jeho objektivitu. Krajský soud též konstatoval, že ustanovený znalec své závěry řádně a srozumitelně objasnil a vysvětlil, přičemž při dvou soudních jednáních zodpověděl veškeré otázky účastníků.

Nejvyšší správní soud se s názorem krajského soudu ztotožňuje, přičemž podotýká, že oba stěžovatelem rozporované posudky čerpají závěr o nepřipustném obtěžování stávající funkce bydlení především z umístění a velikosti (objemu) stavby, nikoliv z hluku způsobeného jejím provozem a zvýšeným průjezdem automobilů či ze zastínění okolních nemovitostí. Za nastalé důkazní situace, kdy spolu ve shodě stojí závěry odborného posudku renomované vysoké školy a posudku vypracovaného ustanoveným soudním znalcem, je třeba mít skutečnost obtěžování bydlení nad přípustnou míru za dostatečně prokázanou, zejména s ohledem k tomu, že k nim protichůdná stanoviska jsou jednak obecnějšího rázu a postrádají jejich úroveň komplexnosti.

Pakliže krajský soud učinil na základě provedeného dokazování skutkové zjištění spočívající v prokázaném obtěžování stávající funkce bydlení nad přípustnou míru umístěním stavby, nelze ničeho vytknout ani jeho následnému závěru stran nesouladu rozhodnutí o umístění stavby s bodem 4.2 přílohy A. k územnímu plánu. Stěžovatelem zjevně nepochopený odkaz krajského soudu na ustanovení § 37 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), představuje pojitko mezi nesouladem rozhodnutí o umístění stavby s územním plánem na straně jedné, a nezákonností vydání takového rozhodnutí na straně druhé, neboť dle citovaného ustanovení ve znění účinném v době ke dni vydání rozhodnutí o umístění stavby platí, že podkladem pro vydání územního rozhodnutí je územně plánovací dokumentace. Ze spojení s § 37 odst. 2 a § 8 písm. b) téhož zákona plyne, že stavební úřad je povinen posoudit též souladnost návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby s územním plánem obce. Pakliže otázku souladnosti s územním plánem vyhodnotil nesprávně, zatížil své rozhodnutí vadou mající za následek jeho věcnou nesprávnost, což představuje dle tehdy účinného ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), důvod pro zrušení rozhodnutí stavebního úřadu v rámci řízení o odvolání. Stěžovatel tedy své rozhodnutí o odvolání zatížil též vadou věcné nesprávnosti. Rozhodl-li tedy krajský soud napadeným rozsudkem o zrušení rozhodnutí stěžovatele a vrátil mu věc k dalšímu řízení, postupoval v souladu se zákonem, protože byl učiněn závěr, že stěžovatelova kasační stížnost není důvodná.

Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná,

a že nejsou dány důvody pro zrušení napadeného usnesení pro vady zjišťované soudem z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nezbylo než rozhodnout v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., a kasační stížnost zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Nejvyšší správní soud nezaznamenal, že by procesně úspěšní žalobci učinili v řízení o kasační stížnosti byt' jen jediný úkon, s jehož provedením by mohly být spojeny jakékoliv náklady, jejichž náhradu by jim bylo lze přiznat. Stran náhrady nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení Nejvyšší správní soud konstatuje, že této nebyla soudem uložena povinnost, s jejímž plněním by byly spojeny jakékoliv náklady, pročez dle § 60 odst. 5 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. srpna 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu